

In de zes maanden sinds de vorige Nieuwsbrief is er weer veel gebeurd in het Midden-Oosten. Door een aantal Arabische landen gaat een golf van protest rond als een lopend vuur. Dat leidde tot de val van de autoritaire regimes in Egypte en Tunesië. In andere landen worden de protesten met geweld onderdrukt, zoals in Syrië, Jemen en Lybië. Waar dit allemaal toe leidt is nog niet te overzien. Het lijkt er echter op dat de oude verhoudingen opgeschud worden. De Arabische bevolking liet in meerdere landen zien, dat ze zich niet meer willen laten onderdrukken. De toegang tot moderne media, met name bij de jeugd, speelt daarbij een belangrijke rol.

In eerste instantie kan men zich daarover verheugen, wij willen toch dat ook andere landen een democratische samenleving opbouwen? Wanneer we de situatie nader bekijken, dan ligt het wat gecompliceerder. De autoritaire regimes waren immers jarenlang de bondgenoten van het westen. Die zekerheid was belangrijker dan de democratische belangen van de bevolking.

Het geval van Iran, dat na de oorlog in Irak nu door de USA en Israël als de kwade genius in de regio wordt beschouwd, maakt dat schrijnend duidelijk. Na de tweede wereldoorlog kende Iran een moderne democratie. Tot 1953 regeerde de gekozen liberale Islamiet Mohammed Mossadegh. Het westen, met name Engeland, was niet erg van hem gediend omdat hij een flink deel van de olieopbrengsten aan de bevolking en het land ten goede liet komen. Hij werd door intriges en druk van het westen ten val gebracht en vervangen door de sjah, die een zeer brutaal en autoritair regime opbouwde. Achter deze omwenteling stonden met name de engelse bankiers, zoals Rothschildts die grote oliebelangen hadden in Iran. Hun vroegere protege's, en latere concurrenten als bankiers, de Rockefellers, brachten de sjah weer ten val en sneden de Rothschildts daarmee van een belangrijke oliebron af. Vanuit Frankrijk werd daarop in 1979 Chomeini aan de macht geholpen. Zijn religieuze doctrine regeert het land nog steeds. Het westen heeft dus boter op het hoofd, wanneer het nu daarover klaagt. En dat geldt niet alleen voor Iran.

Typerend voor de Arabische protesten is dan ook, dat zij de democratische omwenteling op eigen kracht moesten bereiken. Behalve in het olierijke Lybië waar het westen massief militair in betrokken is. De opstanden in Tunesië en Egypte verliepen geweldloos en zonder hulp van buiten.

Een eerste gevolg van de veranderingen in Egypte is, dat de grensovergang met de Gazastrook bij Rafah weer gedeeltelijk is opengesteld. Het is een kleine grensovergang, die lang niet voldoende is om de Israëlische blokkade op te heffen, maar het geeft wel aan dat er in Egypte nu anders naar gekeken wordt.

Ook in de Palestijnse gebieden is de invloed van de Arabische lente doorgedrongen. Veel Palestijnen dringen aan op vereniging van de Westbank en de Gazastrook en hun leiders die elkaar jarenlang bestreden. Er is besloten om een overgangsregering te vormen van niet partij-gebonden politici, die algemene verkiezingen moet voorbereiden in mei 2012. Dit is een doorn in het oog van Israël, dat met de Hamasleiders in Gaza niets te maken wil hebben. Toch is de vereniging de enige mogelijkheid om tot vredesonderhandelingen te

komen. Een groep van vooraanstaande ex-politici in de hele wereld deed daarom een oproep aan de EU en de USA om deze vereniging te ondersteunen.

Israël wordt nog steeds massief door het westen ondersteund, met name vanuit de USA. Één van de motieven daarvoor zou zijn, dat Israël de enige democratie in het Midden-Oosten is, een rots in de branding tegen de Arabische barbaren. Maar de Arabische protesten laten zien dat die visie niet klopt. Sterker nog, de Arabische protesten kloppen ook bij Israël aan de deur, en eisen rechtvaardigheid en gelijke rechten. Op 14 mei j.l., de dag dat Israël haar Onafhankelijkheidsdag viert na de oorlog in 1948, demonstreerden Palestijnen aan de grenzen van Libanon, Syrië, Jordanië en de Gazastrook. Het Israelische leger schoot veertien demonstranten dood, en nog veel meer raakten gewond. In Oost-Jeruzalem schoot een Joodse kolonist vanuit zijn raam een Palestijnse jongen dood. Op 5 juni waren er weer demonstraties van Palestijnen aan de Syrische grens. Het Israëlische leger schoot 18 demonstranten dood, 220 werden gewond.

Voor de Arabieren is 14 mei de dag van de 'Naqba' de 'Katastrofe'. Zij werden in 1948 uit hun steden, dorpen en hun land verdreven, 750.000 mensen werden over de grens gejaagd. Velen werden vermoord, tientallen dorpen en steden met de grond gelijk gemaakt om iedere herinnering aan hun verleden uit te wissen. Zij die bleven vormen nu de 20% Arabische bevolking in de staat Israël, waar zij als tweederangs burgers leven, uitgesloten van democratische burgerrechten die iedere Jood in de wereld meteen krijgt zodra hij voet aan land zet. De huidige toestand in Israël is vanuit democratisch oogpunt onverdedigbaar.

Integendeel, de tendens naar een etnische apartheidsstaat in Israël wordt steeds sterker, o.a. door de hetze vanuit orthodox religieuze kringen. Één van de leiders van deze hetze is rabbi Schmuël Eliyahu uit het stadje Safeh. Tot 1948 was deze stad bewoond door Arabische Palestijnen. Maar op 7 mei 1948 werden 98% van de 25.000 inwoners van Safah verdreven en onteigend door de Joodse militie. Eliyahu vindt dat Arabische Israëli's na 61 jaar zelfs geen recht meer hebben om een huis te huren in Israël. Als leidende geestelijke autoriteit verklaarde hij dit uitgangspunt tot "Halacha" tot religieuze wet. Alle gelovigen die zich niet daaraan houden, worden door de religieuze gemeenschap gestraft, en verboden om de talmud te lezen. In Israël hebben zich 500 rabbis daarbij aangesloten. Dit is slechts één voorbeeld van een tendens, die alleen op een nieuwe 'katastrofe' kan uitdraaien.

Hoe kan aan het extremisme, het racisme, de angst en haat een eind komen? Ik denk dat het initiatief in Ein Bustan een goede ingang is. Daar begint men bij de basis: de ontmoeting van mens tot mens. In dat proces worden ook de eigen angsten en vooroordelen besproken en verwerkt. Het begon allemaal met enkele kinderen in een woonkamer in een Bedoeïendorpje. Maar het initiatief groeit, er wordt over gesproken, en mensen zien aan dit concrete voorbeeld dat het ook anders kan. Laten we hopen dat nog veel mensen zich bij deze beweging zullen aansluiten.